

[Heinesen.]

og vilkår for de forhandlinger, vi har været igennem, udtømmende fastlagt på et gruppemøde forud for behandlingen den 8. maj. På det tidspunkt var der ikke nogen som helst uro på nogen som helst arbejdsplads af den særdeles gode grund, at finansministerens afgiftsforslag ikke var kendt dengang. Så den ballon kan hr. Christophersen passende lukke luften ud af.

Der er ét punkt mere i denne sammenhæng, som jeg gerne vil tage frem. Den konservative ordfører, hr. Palle Simonsen, mente, at socialdemokratiet åbenbart til forskel fra det konservative folkeparti ikke turde påtage sig ansvaret for upopulære foranstaltninger. Nu synes jeg, hr. Palle Simonsen skulle granske sin hukommelse bare en lille smule — mere er ikke nødvendigt — og tænke tilbage, ikke længere end til februar, på firepartiforliget. Her tog socialdemokratiet et ansvar på sig, medens det konservative folkeparti ganske og aldeles kørte på frihjul hele vejen igennem.

Så vil jeg gerne understrege én ting, som er magtpåliggende for os. Vi fralægger os heller ikke noget ansvar i denne situation. Vi har ikke kritiseret hr. Palle Simonsen eller hans parti eller noget andet parti her i salen, fordi man gennemfører afgiftsforhøjelser; det har vi ikke gjort på noget tidspunkt ved nogen behandling. Vi har ikke på nogen måde slået på skattenægterharpens populære strenge, og det agter vi heller ikke at gøre i dag. Vi har tværtimod sagt, at vi ikke har noget imod afgiftsforhøjelser som sådan, samtidig med at vi i et forhandlingsoplæg har beskrevet den økonomisk-politiske sammenhæng, hvori afgiftsforhøjelserne i givet fald skulle gennemføres, hvis vi skulle medvirke, og det er noget ganske andet end at fralægge sig ansvaret. Forholdet er det enkle, at i februar fik vi vore betingelser opfyldt, og derfor gik vi med dengang; men her i maj fik vi ikke vore betingelser opfyldt, ikke én eneste af dem, og derfor er vi ikke med nu. Så enkelt er det.

Også finansministeren havde et meget bemærkelsesværdigt indlæg i aftes. Finansministeren sagde noget i retning af, at socialdemokratiet skulle bruge sin stillingtagen til afgiftsforslagene til en partipolitisk placering, og at den eneste grund til — jeg tror, ordene faldt nogenlunde sådan — at man

opstillede vilkår for disse forhandlinger, var, at man kunne komme til at smyge ansvaret af sig. Se, hermed illustrerer finansministeren jo med blændende tydelighed, at han aldrig har forstået alvoren i de krav, socialdemokratiet stillede, at han aldrig har forstået, at det, som socialdemokratiet ønskede, var at komme ind i en regulær forhandling med regeringen. Og hermed illustrerer finansministeren også tydeligt, hvorfor det har været så vanskeligt at få finansministeren ind i en fornuftig samtale i denne omgang, hvad vi meget beklager.

Disse vilkår blev som sagt fremført, fordi vi ønskede at tage et medansvar for det, som var nødvendigt i den alvorlige økonomiske situation, som vi erkender, at landet befinder sig i, men vi måtte, som andre partier har måttet det under disse dages drøftelser, bede om og anmode om, at de vilkår, som vi har stillet, kunne blive opfyldt, sådan at det nødvendige kunne blive gennemført i en politisk, i en økonomisk og i en social sammenhæng, som vi kunne acceptere. Vi havde ikke ventet, at det ville være så umuligt at få finansministeren og regeringen i tale i disse spørgsmål. Det overraskede os oprigtigt talt.

Nu mener jeg faktisk, at finansministeren i går havde et meget elegant og givetvis også et meget effektivt indlæg, hvor finansministeren fik meget ud af de fuldstændig indholdsløse svar, som socialdemokratiet fik fra regeringen på de krav, som vi har stillet. Men sandheden er jo, at ikke én af de betingelser, som vi stillede, blev imødekommet. Man kan naturligvis altid få noget ud af at sige, at man er parat til at drøfte, at man er parat til at overveje, at man er parat til at undersøge, men på en række for os afgørende punkter bad vi ikke om yderligere drøftelser, yderligere overvejelser og yderligere undersøgelser. Vi bad om helt konkrete tilsagn og jeg tror, at finansministeren kan bekræfte, at dem fik vi ingen af. Regeringens svar var fuldstændig indholdsløse, savnede enhver politisk tilkendegivelse.

Selv om jeg ved andenbehandlingen i går måtte gøre nogle bemærkninger til statsministerens fremstilling af forhandlingsforløbet, så undså finansministeren sig ikke for at køre nøjagtig den samme melodi bagefter, hvad hensigten så end måtte have været. Finansministeren sagde, at først kom social-